

Volání z Prastvoření 2013–2017

7. Poslední zjevení

Od pradávna a od starověku přijímá lidstvo stále nová zjevení, avšak málokdy se splnily, alespoň ne v té podobě, jak byly původně spatřeny a Vám dány.

Již po tisíciletí očekáváte splnění zaslíbení o soudu, který Vám byl zvěstován a který má po zničení všeho nesprávného na Zemi tuto proměnit ve světlý svět.

Zdá se, že mnohé dění již tu a tam lidmi zatřásá. Zatím však nic nestačilo k tomu, aby to zatřásl rozumově vybudovaným základním konceptem Vaší společnosti. Tento nadále stojí pevně nedotčen a nezdá se, jak to přeci bylo předvídáno, že by se sám o sobě hroutil.

Nyní se ptáte, co se stalo a co se asi bude dít? Čtete ve starých a nových spisech a hledáte odpovědi. Kde je poslední soud a kde je očista?

Mnozí z Vás propadají do jakési vyčkávající letargie, která ke každému novému zjevení přistupuje s nedůvěrou.

Uzavíráte se před děním, které již Vás dlouho obklopuje. Pravdou je, že se tato planeta stala víc než kdykoliv jindy pro Vás školou a bodem obratu. Bodem obratu, při kterém se musíte rozhodnout, zda chcete svůj domov a působiště hledat zde ve hmotě či následovat touze svého ducha do světlejších oblastí.

Žijete v již dávno zatraceném světě a chcete v něm vybudovat chrám, namísto abyste poznali, že tento chrám můžete vybudovat již jen sami v sobě. Tímto chrámem má být Vaše uvědomění se a Vaše Světlem uzrálá osobnost, která se opírá o váš cit, ke cti vašeho stvořitele.

Vzhledem k současnému stavu vašeho světa je nemožné, aby v něm ještě mohl vzniknout světlý chrám z vaší hmoty.

Vy jste v posledních 70 letech více než kdy jindy utvářeli tento svět pomocí rozumu, zvířete, které vzniklo působením Lucifera, a které je od té doby jeho nejspolehlivějším pomocníkem. Nyní musíte v tomto světě přebývat, neboť jste se zvířetem na něj uvázali, i přes vaši touhu po Světle. Máte poznat, že nemůže být vaším domovem. Často jste se domnívali, že jednáte Bohu libě, ale ať jste vytvořili cokoli, nestalo se tak pod vedením vašeho ducha. Jen zřídka jste se nechali vést svým citem.

Nyní máte v tomto světě zůstat až do tehdy, kdy poznáním svého osudného omylu sami nad sebou zmalomyslníte. Nadále již nesmíte, tak jak doposud, vlažně a jen v určité době volat po Světle, ale musíte se naučit, výkřikem zoufalství toužit po Světle každý den a každou hodinu, tak jako člověk, který se topí a ve smrtelném boji lapá po dechu. Váš život tím musí být zcela naplněn. Vaše duše se musí zapálit jen pro tento jediný cíl, uniknouti hustě, která Vás svírá. Vaše nesprávně vyvinuté vědomí bude zahubeno a uhašeno, smí pak zůstat jen to, co se dokáže zachvívát ve Světle.

Slyšte ona »znamení«, která k Vám denně, každou hodinu promlouvají!

Poznejte konečně všechna napomínání, která již dlouho působí na Váš cit, která stále zřetelněji promlouvají k Vašemu duchu. Vaše duše to již dlouho vnímala. Avšak rozumem stále ještě pochybujete a vyčkáváte, až se všechna znamení pozemsky projeví. Vyčkáváte, až již veškeré dění nebudete moci popřít ani rozumem, avšak tehdy již bude pro vaši duši příliš pozdě. Neboť všechna znamení a napomenutí rozkládají vaši osobnost, pokud je správně nevyužíváte.

Meč Spravedlnosti a Lásky byl vytasen a jeho hrot byl zabodnut do vašeho světa. Houfy světlých bojovníků na koních se ženou proti Vám, aby smetly vše, co se nezachvívá v zákonech. Nadešel čas, kdy vše, co se nacházelo v prvním stádiu rozkladu, jelikož ignorovalo ona znamení, ale přesto zůstávalo chráněno hustotou a stagnací, musí přijít na Světlo Pravdy.

Jsou to ty poslední a nejhorší údery, neboť ony zasáhnou v první řadě vaše duše a vaše falešné vědomí.

Vše ožije, ty dobré i ty špatné vlastnosti. Ty dobré budou posíleny, aby vám pomohly tuto dobu přežít, ty špatné Vás však skrze utrpení přivedou k zoufalství.

Kdo čeká na to, než se vše samo od sebe zhroutí, aby pak konečně poznal bezcennost toho všeho, čemu přikládal tak velký význam, namísto aby vytvořil prostor opravdové touze, nebude chráněn před posledními účinky počínajícího rozkladu.

Na 1000 let jste byli osvobozeni od přímého vlivu Lucifera, abyste poznali cestu ke Světlu. Desetinu tohoto času už jste nechali projít, a přitom jste klesli ještě hlouběji do temnot. Mnozí z Vás přitom v dobré víře podávají temnu ruku.

Vítězně využilo temno oněch lidských duchů, kteří na jedné straně silně tíhli ke Světlu, avšak kvůli jednoho špatného sklonu či náklonnosti zůstali upoutaní k Zemi. Tito se stali nejlepšími nástroji temnot, jelikož čas od času, v mnohém opravdovém návalu citu, obdrželi opět spojení s výšinami, ale přitom se nedokázali odpoutat od svého spojení s nížinami.

Takovýto sklon nelze vždy rozpoznat jako zlo. Je mnohé, co působí neškodně a z pozemského hlediska se dokonce zdá humánní.

Tak například sklon se morálně vázat a k uchovávání rodinných svazků. Kolik duchů to již spoutalo na staletí. Pohleďte také na sklon, určitého člověka zbožně milovat, dovolovat mu různá překročení jen proto, aby ho člověk neztratil. To vše nazýváte láskou a nevidíte, že jde o ješitnost a vlastní prospěch. Toto vše nemá žádné pozemsky škodlivé účinky, ale přesto Vás to váže pevně na Luciferův princip, který nechce svobodné lidské duchy.

Toto jsou všechno náchylnosti ovládané pocitem, a tudíž jim dominuje rozum.

Při jasném citu by takový sklon ve Vás vůbec nemohl povstat. Okamžitě byste v tom poznali, že je to špatné. Mnozí z vás však radši ponechají volnost svém emocím a věří při tom, že jsou takto zralejší než čistě materialisticky smýšlející lidé. Zapomínají, že právě takové pocity jsou vzbuzovány rozumem a nejsou prožhaveny citem.

Také sklon k neustálému chtění pomáhat tam, kde by klidné pozorování bylo mnohem prospěšnější, patří k odnožím lidského světa pocitů. Nezkalený cit ví, kde je třeba pomoci, avšak také kde je třeba ponechat věci svému osudu.

Vezměme příklad z vaší hrubohmotné přírody. Představte si, že by mnohý člověk měl příležitost zabránit tomu, aby dravé zvíře roztrhalo svou kořist. Oni by všechny tyto zvířecí oběti zachránili před jistou smrtí a byli by šťastní, že udělali dobrý skutek.

Jaký smysl má tento zdánlivě brutální děj v přírodě?

Zvažte, že i zvířecí duše musí skrze takovéto citelné zážitky v boji o život uzrávat, aby tak procitly ze své pohodlnosti. Právě pro takovou zvířecí oběť je náhlé opuštění zmrzačeného těla silným prožitím a nejlepším upomenutím k bdělosti. Takováto zvířecí duše tím získá na zralosti, tím vstoupí do onoho světa jako vědomější a není tak okamžitě vtažena zpět do skupinové duše. V onom světě tak nadále díky tomuto zážitku samostatně uzrává, anebo, pokud přece jen ještě není dosti silná, se teprve později zase s touto skupinovou duší spojí. Tehdy tam s sebou vnese svou zkušenost, což je pak ku prospěchu pro mnohé zvířecí duše, které nabydou hmotného těla, aby samy dále mohly uzrávat.

Tak je to s dušemi zvířat. Bojem o život jsou nuceny se vyvíjet. Nyní se podívejte na mnohá zvířata, které lidé opatrují a starají se o ně, a vychovávají je k nečinnosti. Tito lidé jsou na to ještě pyšní, že svým zvířatům poskytují nádherný život.

Zvířata, které s vámi smejí žít, Vám mají být věrné a oddané, ale ve službě a bdělosti. Skrze lidského ducha a svou dobrovolnou vazbou ve věrnosti a lásce k němu se také smí dále vyvíjet. Avšak lenivost bez užitku nepřináší nic vědomého či živého. Proto zde příroda zasahuje a zdánlivě brutálně nutí k boji.

Takto či zcela podobně je to i s mnohými lidmi, kteří jsou hýčkaní, a díky blahobytu zpohodlní. Boj v přírodě a životní boj, který nikomu nedopřeje klidu, a zdánlivě přináší nespokojenost, je právě to, co ducha udržuje při činnosti. Právě ono prožívání a existence tohoto boje člověku umožňují, aby v tomto již příliš hutném světě, kde už dávno normální vývoj není možný, ještě vycíťoval opravdové okamžiky štěstí a tím uzrával.

Vy usilujete o spokojenost zde na Zemi. Spokojený život však skrývá nebezpečí, že nebudete dosti bdělí v okamžicích skutečného štěstí. Zde se již začíná projevovat pro lidskou duši táhnoucí se proces rozkladu její vyvinuté osobnosti.

Starosti a nouze, které pak nadále prožívá, jsou zřídka materiálního rázu. Deprese, roztržitost a vnitřní prázdnota jsou prvními příznaky, které pak vyvrcholí strastiplným rozkladem, který může trvat stovky let. Většinou si duše zřetelně uvědomí beznadějnost svého osudu, který si sama zvolila, teprve až opustí svůj hrubohmotný plášť. Její vědomý život se vytratí...

Proto je dnešní vývoj vaší společnosti a takzvaný pokrok jen chytrým dílem rozumu, který pozemského člověka uměle manévruje, přáním po bezstarostnosti jako životního cíle na této Zemi, do zdánlivě živého stavu spokojenosti.

V důsledku takzvaného pokroku nalezneme také u většiny lidí těžké duševní utrpení. U nich se již projevuje počátek rozkladného procesu. Strašné na tom je to, že tomu nemůžou uniknout či se před tím schovat, neboť tento proces pochází z nitra, ze samotné duše.

Vaše planeta a vaše rozumové vědění a jeho díla se vyvíjejí čím dál tím rychleji, vaše duchovní vědomí se však nachází ve stagnaci. Rozumové vědomí udržuje pozemského člověka ještě ve stavu hmotné aktivity, avšak nečinný duch mu slouží jako zásobovač energie. Tento příliv energie však již dlouho nepotrvá a síla, kterou nabral, bude jednou spotřebovaná, jelikož spojení se životem samým již brzy ustane.

Jen Lucifer sám dokáže po svém tisíciletém spoutání samostatně zůstat při životě a zásobovat ducha silou, neboť je sám věčný; to ale neudělá, neboť chce, aby lidský duch zklamal, aby si pak několik z nich jako otroky zavedl do své říše. Oni však takto přestanou býti lidskými duchy. Nestojí za to o nich mluvit, neboť jsou hnusnými vyvrheli, nehodni života, kromě toho, aby jako nejnižší červi sloužili oné nejtemnější ze všech kreatur.

Jsou to vaše nicotná přání a zvyklosti, která vás přivádí k pádu, zdánlivě neškodné věci, tak jako rozumem ovládaný emocionální svět, jež vám již nedovolí rozpoznat čistý cit a nehodnost vašeho jednání.

Dnešnímu člověku chybí rovnoměrná životní pulsující síla. On se však této prázdnotě vyhýbá uměle podněcovanými vrcholnými úkony v povolání a ve svém volném čase.

Pojmem »úspěch« by byl vynalezen prostředek, který ducha váže na veškeré pozemské dění.

Varovný cit je vzápětí přehlušen vítězným pokřikem. A kdo sám není úspěšný, spolucítí jej s druhými či reaguje nepřejícně, což však na konečný proces rozkladu není žádný rozdíl.

Silný popud mnohých lidí k tomu, aby si umělými prostředky či zážitky vytvářeli silný pocit života, je zřetelným příznakem stavu hrozícího rozkladu.

Existují však již i jiné příznaky počínajícího rozkladu: popud zdánlivě pořád chtít dobro, avšak bez ochoty bojovat; takový člověk bude i v nejtemnějších hlubinách chtít být prostředníkem, a namísto aby vyzýval k boji proti falši, bude i tam napomínat ke shovívavosti. Jsou to lidé, kteří tolerují dokonce i ty nejhorší nemraviness svých bližních, a tím zlo ještě podporují, přičemž se sami cítí velkorysí a dobrotiví.

Považují se za velmi citlivé, ve skutečnosti jsou však jen labilní. Těmto lidem chybí síla vůči temnu obstat. Chtějí být neustále prostředníky a ze všeho vycházet v míru.

Jsou to slabé duše, nepřipravené k boji, které podlehnou prvnímu závanu větru. Ve své slabosti nedokážou počínajícímu rozkladu zabránit. Nakonec budou trpět a podlehnou právě těm nemravům, které ve své shovívavosti snášely.

Jinak to bude s těmi, jejichž duše se nedokážou smířit s počínajícím rozkladem, a proto neustále touží po silných zážitcích, které je oživují. Oni potřebují boj, vzrušení a stres, ale ne pro spásu svých duší, nýbrž kvůli boji samému. Všude jen nezdravost ve znamení rozkladného procesu.

Zde lze nalézt mnoho příkladů. Všechny mají stejnou příčinu. Podívejme se klidně také na sexuální pud, který už dávno nelze nazývat normálním a který má mnoho podob. Také touha po uplatnění se, konzumní nátlak a touha po hromadění všelijakých hmotných statků. Zhýralost, chtivost, oplzlost, smyslnost, touha po věčném blahu v nečinnosti, či strašlivý, Pravdě škodlivý sklon ke chtění vědět vše lépe. Dalo by se toho tolik uvést, že by na to nestačilo ani sto stran. Toto vše má původ v lidském světě pocitů, který bez impulsů citu již dlouho mezi lidmi bez zábran řádí. Usmrcuje schopnost cítění a nabízí duši současně náhradu, která ji pomalu uvádí do závislosti. Lidská pozemská touha po úspěchu, po rozptýlení a veškeré formy neřestí. I ten nej neškodnější sklon je osudný svým působením.

Blížící se paprsky však, které přišly s oním poslem, nyní rozloží vše falešné ve vaší osobnosti. Běda těm, kteří nemají vlastní duchovní vědomí skrze svůj cit, o které se mohou podepřít. Tito bez milosti zahynou a zaniknou, jelikož po nich nic nezůstane. Můžou se pak dovolávat na svůj rozum, on jim pak nakonec zasadí smrtelnou ránu.

Osvobozen pak bude zárodek, která pak bez sebevědomí bude opět vtáhnut zpátky do svého domova.

Odtamtud bude, poddávající se své touze, jednou moci znovu nastoupit cestu vývoje.

Mnohé z vaší osobnosti se musí opět rozložit, mnohé musí být odstraněno, jelikož se to nesprávně vyvíjelo.

Bude to pro vás trýzní, neboť jste v tom nechtěli vidět nic špatného, a dokonce jste se domnívali, že na to máte právo! Musíte projít očistou. Mnozí ještě mohou být zachráněni, pokud to, co z nich po očistě zbude, nadále bude mít sílu zachvívati se ve Světle.

Špička meče je ponořena, aby Váš svět uvolnila. Posel přišel, aby vám přinesl poslední údery. Ty budou mezi dušemi lidí strašlivě řídit. Jakmile pak bude vše dokonáno, bude vám láska směti přinést uzdravení, neboť ona byla k vám se stejným poslem vyslána. Avšak nejprve bude zadržena zpět až do doby, kdy vše, co nemá naději na spásu, bylo smeteno pryč. Ozdravění, které obdrží ke vzestupu ti, kteří zbyli, se pak rozleje po vykoupeném světě, a nádherně pak ve Světle zazáří vše, co bytostní ve skrytu již dlouho budovali.

Dbejte na znamení, neboť blízko, velice blízko je tato doba...!

Podepsán Simon

13.ledna 2014

Volání z Prastvoření 2013–2017

Odkazy k >>Volání z Prastvoření 2013 – 2017<<